

Kegyelem néktek és békesség Istentől ami atyánktól és az úr Jézus Krisztustól

1.Kor 15,19-28

Ünneplő keresztény gyülekezet, kedves testvéreim az úr Jézus Krisztusban!

„A keresztények a halál elleni reménység emberei” – Fogalmazta meg Johann Christoph Blumhardt, a württembergi egyház egyik kiemelkedő lelkésze, aki Möttlingen-ben, majd később Bad Boll-ban végzett áldásos munkát. És még ha nem is sikerül minden alkalommal és minden egyházi rendezvényen erre kellő hangsúlyt helyezni, ama első húsvét óta, amikor Isten feltámasztotta a kereszten kínhalált halt Jézus Krisztust, mi keresztények valóban a halál elleni reménység emberei lettünk. Azt hisszük és valljuk, hogy ami emberi életünk fölött nem a halál mondja ki az utolsó szót. Mert érezzük Isten megváltó szeretetét és bízunk benne, hogy ő erősebb a legerősebb ellenfélnél, a halálnál is. Számunkra, keresztények számára, a feltámadás nem vágyálom, hanem realitás, melyből „a halál árnyékában is” élni tudunk és mely megváltoztat minket.

De hát ez az evangélium és ez a hit nem csak a felvilágosodás korától, hanem kezdetektől fogva értetlenkedést váltott ki, nem ritkán vált nevetség tárgyává, vagy a hívőknek üldöztetéssel kellett számolniuk. Már Pál apostol a Korintusiaknak írt első levele kezdeténél kijelenti, hogy a feltámadásról szóló evangélium a zsidóknak skandalum, vagyis megütközés tárgya, a görögöknek pedig egyenesen bolondság. „Elment az eszetek?” Így viszonyultak sokan azokhoz, akik az evangéliumot hirdették. Ez a feltevés máig is érvényes. Ismerjük Osziában, az ókori Róma kikötőjében azt a kőbevésett karikatúrát, amely egy keresztre feszített emberi alakot számarfejjel ábrázol. A felirat hozzá: „Íme, Alexandrosz Istene!” Hogyan is lehet egy keresztre-feszítéssel megölt embert feltámadott Istenfiúként imádni!? Hiszen minden gyerek tudja: a halál az vég. Nincs tovább. Az út szélén fekvő halott madár nem repül már többé. Nincs az az orvostudomány, az a szeretet, az a varázslat, ami vissza tudná hozni az életbe. Persze lehetséges, hogy van valaki, aki annyira szenved, hogy a halál egyfajta megváltás számára. De ez a halál tényén semmit sem változtat: ugyanis akár gy, akár úgy – végérvényesen véget ért egy élet. Ki is akarná ez kétségbe vonni? Halogathatjuk, kitolhatjuk a meghalást, elkerülni nem tudjuk. Szarkasztikusan mondva: Az életben a legbiztosabb a halál. Akármennyire is nem akarunk erről tudomást szerezni.

Azonban Pál apostol feltámadásról beszél. Komoly oka kell legyen, hogy olyan egyértelműen kinyilatkoztathassa: „Ha Krisztus nem támadott fel, akkor a ti hitetek hamis, az én igehirdetésen pedig hazugság”. Az a keresztény hit, amelyik Krisztus kereszthalálán és feltámadásán alapszik. Pál apostol szerint: Ha az egyik ebből hiányzik, akkor nincs keresztény hit.

Az ő indulópontja Jézus Krisztus személye. De nem a földi Jézusé, aki bejárta Galileát és Júdeát és hirdette Isten igéjét, csodákat tett, stb. Hanem az a Krisztus, aki „zsengéje” a feltámadásnak, vagyis az első prototípusa. Akiben Isten megtette azt, amit „szem nem látott és fül nem hallott”. A kereszten kivégzett Jézusnak új életet adott. Ezt nem lehetett előre tudni (pedig Jézus beszélt róla), ezt emberi elme nem gondolhatta ki, ez nem azok közé a fenoménok közé tartozik, amikről kutatási naplót vezetnek, dokumentálnak és bebizonyítanak.

Aki magát kívülállóként egy „objektív” megfigyelő álláspontra helyezi, az nem is fogja megérteni, miről is van szó.

Krisztus feltámadásának a tényét csak azoktól a tanúktól tudjuk, akikkel ő találkozott, akiknek ő megmutatta magát. Pál apostol felsorolja őket a korinthusiakhoz írt első levél 15 fejezetének az elején. Amit ők megélték, arról tettek bizonyosságot, arról beszél Pál apostol is. Hihetünk nekik? Itt a hit kockázatát kell vállalnunk. Merésznünk kell lennünk, hogy azt higgyük, hogy Isten nemcsak képes arra, hogy a halott anyagból életet alkosson, hanem hogy ő ezt akarja is. Hogy Ő Jézus életére és halálára ráhelyezte a pecsétjét: „Ez az én Fiam, akiben gyönyörködöm!” Mert Jézus Krisztus feltámasztásával ő megtette felénk az első lépést: a „feltámadás zsengejét” követni fogja mint azok feltámadása, akik Krisztushoz tartoznak. Mivel ő feltámadt, mi is élni fogunk földi halálunk után.

Mit jelent ez nekünk ma?

1. A feltámadás nem egyszerűen az eddigi életünk folytatása. Nem térünk vissza az életbe, amit magunk mögött hagytunk. Konfirmandusokkal beszélgettem a múltkor a halál-közeli élményekről, amit azok beszéltek, akiket visszahoztak a kómából, a halál előcsarnokából. De a feltámadásnál nem erről van szó. Hiszen akik halál-közeli élménnyel rendelkeznek valójában nem haltak meg, csak úton voltak a halál felé. Az örök élet kvalitatíve más, mint az az élet, amit mi ismerünk. Nincs csalódás, bánat, fájdalom, bűn és halál sem. Csupán élet Krisztusban.

2. Pál apostol ezt az Ó-Ádám és az Új-Adám képével magyarázza.

Az Ó-Ádám az a természetes ember, aki megszületik és meghal. Ez a két paraméter határozza meg életét. A biblia szerint ez a bűnbeesés következménye. A megérdemelt büntetés azért, hogy az Ó-Ádám örökös lázadásban él Istennel szemben. Az Ó-Ádámra mindnyájan beleszületünk.

Az Új-Adám azonban az Isten fia, a Megváltó. Aki úgy él, ahogyan Isten az embert elképzelve: szoros kapcsolatban van Istennel, lelki közösségben – mindig, hiány nélkül.

De Krisztus nemcsak ebben a szoros közösségben élt, hanem felénk fordulva Isten szeretetét hozta nekünk, a hűtlen és Istentől elfordult embereknek. Ő a szerető mennyei Atyáról beszélt és vele egyességben cselekedett. Az ő élete és halála minket is bele von ebbe a különleges kapcsolatrendszerbe.

Krisztus halálába kereszteltettünk bele, írja Pál a római gyülekezetnek. Ahogyan Krisztus is feltámadt a halottak közül, mi is a keresztség által vele, őt követve élünk tovább. A keresztség által Jézussal olyan erős szállal vagyunk összekötve, hogy Pál arról beszél, hogy életünket mostantól fogva Jézusban, az Új-Adámban folytatjuk és ezzel már most a jövőben Isten országának polgárai vagyunk. Amíg ezen a földön élünk, az Ó-Ádám korlátait érezzük, gyarlóságunktól nem menekülünk meg, de Jézus Krisztusban mégis várományosai vagyunk a mennyek országának, elhívottak a feltámadásra, az örök életre. Nem pusztán olyanok leszünk mint Ő, a Feltámadott, hanem általa leszünk olyanokká és csakis Ő benne. Az Ó-Ádám meg kell hogy haljon, ha életünk végéhez érünk. De akiket Isten Jézus Krisztus által szeretetével körülvesz, azokat ő nem hagyja a halálban, hanem magához szólítja.

3. Ez a hit mindent megváltoztat. Nem kell már félnünk a haláltól. Tudjuk, hogy ott is Isten kezében vagyunk. Mert mi „a halál elleni reménység emberei” vagyunk. Jézus kézen vezet minket át abba a más világba, aminek már most polgárai lehetünk benne, ha bízunk az Úr Jézus Krisztusban. Ezért húsvét a mi hitünk kiindulópontja és ezért nincsen Istentől vetett keresztény hit a keresztre feszített Jézus halála és feltámadása nélkül, És akkor számunkra sincsen feltámadás. De Krisztus feltámadott a halottak közül: „Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy az ő egyszülött fiát adta, hogy aki hisz ő benne, el ne vesszem, hanem örök élete legyen.

Ámen